

Help, waar is mijn pony?!

Gertrud
Jetten

Illustraties: Dorith Graef

kluitman

Dit boek is van A tot Z verzonnen. Je mag paarden nooit vlees of kaas laten eten! Daar kunnen ze heel ziek van worden.

Nur 282/ W091901

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Gertrud Jetten

© MMXIX Illustraties: Dorith Graef

Vormgever omslag: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: Bureau NU Alkmaar

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl
keigraef.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Hoofdcommissaris Boris Bazelmans zat met een lang gezicht achter zijn bureau en kauwde op zijn pen. Zijn dikke, zwarte snor wiebelde op en neer. Boris was stikchagrijnig. Het was vrijdagavond en iedereen was al naar huis, behalve hij.

Boris zuchtte diep en keek naar buiten. Hij zou willen dat hij thuis voor de tv zat. Dan kon hij zijn te kleine schoenen uitdoen, zijn voeten op een bankje leggen en een groot glas wijn nemen. Maar in plaats daarvan moest hij nog een rapport afmaken.

Verlangend wreef hij over zijn dikke buik. Hij had verschrikkelijk veel zin in wat lekkers! Zou hij een zakje chips nemen uit de automaat? Of een reep chocola? Boris zuchtte nog een keer. Dat kon niet; van de dokter moest hij op dieet. Hij schoof zijn la open en keek of er nog hoestsnoepjes in lagen. Een hoestsnoepje mocht altijd, toch?

Boos knalde hij de la weer dicht. Niks! Zijn oog viel op het verslag van Bas en Anouk over Lottie de Groot, het meisje dat in een pony veranderd was omdat ze een paardensnoepje had gegeten. Fronsend schudde hij zijn hoofd. Wat een idioot verhaal was dat toch! Moeizaam stond hij op. Voordat hij verder ging met zijn rapport, kon hij die snoepjes maar het beste zelf even bekijken.

Boris deed de deur van zijn kamer open en slofte naar

de kast op de gang. Hij haalde de plastic zak van de emmer en deinsde achteruit. Lieve goedheid, die geur! Nog nooit had hij zoiets onbeschrijfelijk verrukkelijks geroken. Het rook naar feest. Naar warme zomeravonden. Naar alles wat hij lekker vond.

Boris draaide de emmer rond en keek naar het opschrift. *Bea's paardensmikkels* stond er. *Zó lekker dat je ze zelf zou willen eten!* Hij duwde zijn neus tegen het plastic en keek nog eens goed. Dat waren geen paardensnoepjes, dat waren gewoon schuimpjes! Verrukkelijke, zachte, gele schuimpjes. Hij kon ze bijna proeven. Verlangend keek hij ernaar. Eentje kon geen kwaad, toch? Dat zou dokter De Vries vast goedvinden.

Hij pakte de emmer en zette hem op zijn bureau. Boris plofte in de stoel. Daarna deed hij het deksel open en snoof diep de bijzondere geur op. Zacht bewogen zijn neusvleugels op en neer. Toen stak hij zijn hand in de emmer. Met zijn dikke worstenvingers pakte hij niet één maar twee snoepjes en propte ze allebei tegelijk in zijn mond.

De snoepjes borrelden en bruisten, ze plopten en ze ploften. Boris had het gevoel dat hij in brand stond. Alsof hij elk moment kon ontploffen. Knal! Met een verschrikkelijk geluid knapte Boris uit zijn overhemd. Een paar seconden later scheurde hij uit zijn broek.

Het ging allemaal razendsnel, zo snel dat hij niet eens merkte wat er gebeurde. Voordat hij het wist, was Boris veranderd in een groot zwart paard met een bles en vier witte hoeven. En een flinke snor.

Geschrokken, duizelig en misselijk keek Boris om zich heen. Onhandig deed hij een pasje naar achteren en

botste tegen de kast. Au! Met een gevoel van wanhoop keek hij achterom. Hij zag dikke, zwarte billen. Vier witte benen. Manen en een staart. En dat haar. Overal haar!

Boris kon wel janken. Had hij die snoepjes maar nooit genomen! Hij wist toch dat ze betoverd waren? Hij zuchtte. Nooit in zijn hele leven, nog geen seconde had hij geloofd dat het waar was dat Lottie de Groot in een pony was veranderd. Hij dacht dat het een verzinsel was van Bas en Anouk, twee van zijn brigadiers. Hij kreunde zacht. Waarom was hij toch ook zo gulzig...

Er drupte een traan omlaag, over zijn grote bles. De druppel bleef hangen in zijn snor. Nog een. En nog een. Boris snifte. Wat moest hij nu doen?

Zijn oog viel op zijn telefoon. Zou hij Bas en Anouk kunnen bellen? Voorzichtig boog hij zich voorover en duwde met zijn neus op het scherm. Er gebeurde niks. Boris probeerde het nog een keer. Gelukt! Het lampje ging aan en op het scherm verscheen het nummer van Anouk.

Wat een mazzel! Boris duwde met zijn bovenlip op het plaatje van de telefoon. Met een zwaai gleed de telefoon van het bureau af en kletterde op de grond. Boris schrok zich rot. Straks was het ding kapot en dan moest hij wachten tot maandag...

Bij het idee dat iedereen hem zo zou zien, brak het zweet hem uit. Boris boog zijn grote hoofd naar beneden en zocht de vloer af. Kijk, daar was de telefoon, onder zijn buik!

Vol verbazing keek Boris naar zijn voeten. Hij had vier zwart gestreepte, gele hoeven, die zo groot waren als

ontbijtbordjes. Over de bovenkant golfde wit haar. Boris deed even zijn ogen dicht. Dit kon niet waar zijn. DIT WAS NIET WAAR!

Zo meteen deed hij zijn ogen open en had hij zijn eigen lichaam weer terug. Dat moest! Langzaam opende hij één oog en keek rond. En toen nog een. Maar alles was nog precies zoals net. Vier grote hoeven. En haar. Héél veel haar.

Boris zuchtte. Er zat niks anders op: hij moest Anouk bellen. Voorzichtig duwde hij met zijn neus de telefoon tussen zijn voorhoeven. Hij tuitte zijn bovenlip en duwde ermee op het knopje. Het licht ging weer aan. Gelukkig, hij deed het nog! Heel behoedzaam duwde Boris op het nummer van Anouk. De telefoon ging over.

‘Goedenavond,’ zei Anouk beleefd.

Opeens wist Boris niet meer wat hij moest doen. Hij had zich niet gerealiseerd dat hij niet meer kon praten. Dus deed hij het enige wat hij kon: hij hinnikte.

Aan de andere kant was het even stil. ‘Commissaris Bazelmans?’ vroeg Anouk voorzichtig.

Boris hinnikte nog een keer.

Het bleef nog langer stil.

Boris stelde zich voor dat Anouk stomverbaasd naar de telefoon keek, met haar mond halfopen en grote ogen van schrik.

‘Ik kom er zo aan,’ zei ze toen.

Boris stommelde langzaam naar het raam, zodat hij naar buiten kon kijken. De vloer kraakte vervaarlijk. Geschrokken bleef Boris staan. Zo meteen zakte hij er nog doorheen! Hij bleef stil staan wachten, halverwege het bureau en het raam...

Na wat een eeuwigheid leek, zag hij in de verte koplampen. Hij rekte zijn hals en keek naar beneden. De koplampen kwamen dichterbij. Uit de auto stapten Bas en Anouk. Anouk keek omhoog. Haar mond zakte open van verbazing toen ze een groot zwart paard in de kamer van haar baas zag staan.

'Schiet op,' riep Boris. 'Help!' Maar niemand verstond hem, want paarden praten onhoorbaar voor mensen.

Bas keek ook omhoog. Zijn ogen rolden zowat uit zijn hoofd.

Toen begonnen Bas en Anouk te rennen. Even later klonken er voetstappen op de trap en vlak daarna ging de kamerdeur van Boris open.

'Commissaris Bazelmans?' klonk de stem van Anouk. Het klonk vragend, weifelend, alsof ze niet kon geloven dat het echt waar was.

Boris hinnikte. Een beetje opgelaten keek hij achterom.

Bas en Anouk kwamen voorzichtig de kamer binnen.

'Bent u het echt?' vroeg Anouk. Haar grote bruine ogen leken nog groter dan anders. Ze was een beetje bleek en het leek wel alsof haar handen trilden.

Boris knikte. Hij bewoog heel voorzichtig en draaide zich om. Een vaas met bloemen die op het tafeltje stond, viel omver en kletterde op de grond.

'O jee,' zei Anouk. Ze keek naar Boris en daarna naar de emmer met snoepjes. Resoluut liep ze naar het bureau en deed het deksel op de emmer. Toen liep ze door naar Boris. 'Hebt u, eh... Hebt u van de snoepjes gegeten?'

Boris knikte bedroefd. Hij moest zijn hoofd laten

zakken om naar Anouk te kunnen kijken. Gelukkig hoefde hij niet te vertellen dat hij er twee tegelijk in zijn mond had gestopt. Dat hoefde niemand te weten.

‘En nu?’ vroeg Bas. Hij kwam naast Anouk staan.

‘Eh... geen idee.’

‘Maar we kunnen hem toch...’ begon Bas.

‘Ik denk dat we even moeten overleggen op de gang.’ Anouk keek vriendelijk naar Boris. ‘We zijn zo terug.’

Boris keek hen na. Anouk deed de deur dicht. Boris spitste zijn oren, maar hij ving alleen flarden op.

‘Menseneten...’ klonk de stem van Bas.

‘Manege...’ Dat was Anouk. ‘Geheimhouden...’ zei ze.

‘Zeker,’ riep Bas.

Boris zuchtte. Hij wilde ook graag dat ze het geheimhielden. Niemand hoefde te weten wat er met hem gebeurd was! Maar hoe moest hij buiten komen? Somber keek Boris naar zijn benen en naar zijn hoeven. Als ze hem maar niet naar beneden wilden laten lopen... Hij kon met geen mogelijkheid de trap af komen en hij paste vast niet in de lift.

In zijn hoofd rammelde het. Hoezo menseneten? Hij rimpelde zijn voorhoofd en dacht aan het rapport. Lottie de Groot had menseneten gegeten en was toen weer in een meisje veranderd. Dat was het!

Opgewonden draaide hij zijn hoofd en hinnikte hard. Hopelijk waren Bas en Anouk zo slim om de automaat in de gang leeg te maken! Die zat vol met chips, worstjes en chocolade. Ongeduldig schraapte hij met zijn grote hoeven over de vloerbedekking. Waar bleven ze nou? Bas was niet al te snugger, maar Anouk zou het toch wel snappen?

Na wat een eeuwigheid leek, ging de deur weer open.

‘We denken dat het het verstandigste is als we u ergens anders naartoe brengen,’ zei Bas beleefd.

‘Dan kunt u daar rustig weer in een mens veranderen,’ vulde Anouk aan. ‘Restaurant “De Dikke Smulpaap” lijkt ons het meest geschikt.’

Boris keek blij naar Anouk. Hij was dol op dat restaurant! Ze hadden daar verrukkelijke goulash en goddelijke frambozentaart. En met een goed glas wijn erbij, kon het nog best een leuke avond worden. Over een uurtje zou hij hierom lachen en een flink glas cognac nemen. Bij die gedachte voelde hij zich meteen een stuk beter.

‘We hebben de brandweer al gebeld,’ ging Anouk verder. ‘Bas gaat zo de trailer ophalen.’

Boris hinnikte zenuwachtig. Kon hij niet gewoon lopen? Hij moest er niet aan denken om in zo’n klein hokje te staan! En het wiebelde vast vreselijk. Om nog maar te zwijgen over de manier waarop hij naar buiten moest. Ze gingen hem vast takelen... Bij die gedachte kreeg hij opeens verschrikkelijke buikkrimp.

Anouk keek hem niet-begrijpend aan. ‘Probeert u iets te zeggen?’

Boris knikte heftig. Hij dacht ingespannen na, maar er was geen enkele manier waarop hij hun duidelijk kon maken wat hij bedoelde. Sip liet hij zijn hoofd zakken en schudde van nee.

‘Goed,’ zei Anouk kordaat. Ze liep naar het raam. ‘Kijk, daar is de brandweer al.’

Boris durfde niet te kijken. Hij had erge hoogtevrees, en de gedachte dat hij zo meteen door de lucht zou

zweven, was onverdraaglijk.

In de gang klonken voetstappen.

‘Wat krijgen we nou?’ vroeg de eerste brandweerman. Hij deed zijn pet af en krabde op zijn hoofd. ‘Hoe komt dat paard hier terecht?’

‘Het was een grap, Dennis,’ antwoordde Anouk luchtig. ‘Maar de vraag is vooral: hoe komt hij hier weer uit?’

‘Geen probleem,’ antwoordde de tweede brandweerman. Hij heette Patrick. ‘We moeten alleen dat raam slopen.’ Hij liep naar het raam en begon het los te wrikken.

Dennis haalde een tuig tevoorschijn en liep naar Boris toe. ‘Ik hoop dat het past,’ merkte hij op. ‘Dat beest is niet alleen groot, maar ook moddervet!’

Boris ontplofte bijna. Hoe durfde hij! Kwaad beet hij in Dennis’ mouw.

‘Effe rustig aan, ja?’ snauwde Dennis. ‘Anders mag je de rest van je leven hier blijven!’

Boris liet gedwee zijn hoofd zakken. Hij protesteerde niet toen Dennis hem het tuig aandeed en de riemen strak aantrok. Ondertussen had Patrick het grote raam eruit gehaald.

Buiten verscheen een enorme kraan met een haak eraan.

Boris durfde nauwelijks te kijken. Zijn maag rommelde en hij moest opeens vreselijk poepen. Zonder erbij na te denken tilde hij zijn staart op en liet een, twee, drie... wel vierenzestig grote keutels op de vloer vallen.

Anouk kneep haar neus dicht en Bas trok een vies gezicht.

Boris schaamde zich dood.

‘Vooruit, jongen,’ zei Dennis. Hij deed Boris een halster aan en trok.

Schoorvoetend volgde Boris hem naar het raam. Patrick had alle meubels opzij geschoven, zodat Boris niks meer kon omstoten. Toen Boris vlak bij het raam was, deed hij zijn ogen dicht. Waarom had hij zo nodig een kantoor op de bovenste verdieping moeten kiezen? Als hij zijn oude kamer had aangehouden, was hij nu zo naar buiten gewandeld. Hij voelde een straaltje angstzweet over zijn hals lopen.

Ondertussen maakten Dennis en Patrick hem vast aan de haak. Ze gaven een teken aan de kraanmachinist en duwden en trokken Boris naar buiten.

Even later bungelde Boris hoog in de lucht. Hij had zich niet meer zo ellendig en onhandig gevoeld sinds de gymles op de basisschool, toen hij halverwege het klimtouw hing en niet meer naar boven of beneden had gedurfd. Tot overmaat van ramp had hij toen ook nog in zijn broek geplast.

Boris kneep zijn ogen stijf dicht en hoopte maar dat het snel voorbij was.

2

Salsa keek verlangend naar Lottie en haar vriendinnen Anne en Sofie. Ze zaten op de grote trampoline, vlak naast het pad rondom de wei waar Salsa, Jip en Norman woonden. Salsa was de pony van Lottie. Ze was een voskleurige welshpony van één meter vijfendertig hoog met een smalle bles en twee witte voetjes.

Een paar maanden geleden had Lottie een paardensnoepje gegeten, waardoor ze in een blonde pony was veranderd. Daarna hadden ze samen allerlei avonturen beleefd. Wat leek dat lang geleden!

Salsa was blij met haar nieuwe vrienden Jip en Norman. Ze was ook heel blij met het lange pad rondom de wei en de inloopstal. Gelukkig zat ze niet meer opgesloten in een box! Maar ze miste Lottie. Ze miste Lottie vreselijk.

Overdag was Lottie naar school en na school waren er zo veel andere dingen die ze moest doen... Naar pianoles bijvoorbeeld en op stap met haar vriendinnen. Salsa voelde een steek van jaloezie. Sinds Lottie weer een meisje was, had ze nog maar weinig tijd voor haar.

'En toen veranderde ik weer in een meisje,' riep Lottie.

Salsa zuchtte. Dat verhaal had ze nou al honderd keer gehoord. Martha, Lotties moeder, had bedacht dat